

[Christophersen]

rigtigt, hvis man fortsatte den kurs, man lagde dengang. Hvad vi har brug for, er at udvikle en fælles industripolitik, ikke i den forstand, at Fællesskaberne skal begynde at investere i konkrete virksomheder, men vi har brug for en registrering, en harmonisering og en nedtrapning af de eksisterende nationale industrielle subsidier. Vi har endelig brug for at overføre, hvad der måtte være tilbage af behov for subsidier, til fællesskabsregie, for derved at forhindre en intern konkurrence, der knuser det indre marked.

Og så er der brug for en fælles energipolitik. Jeg skal ikke gå i dybden, men det har altid overrasket mig, at man ikke var mere optaget af at drøfte, om man kunne skabe f.eks. en fælles interventionsmekanisme på spotmarkedet. Nu står vi måske igen over for nogle stærke stigninger på spotmarkedet. Hvorfor kan EF ikke intervenere på det marked? Man har dog masser af andre eksempler på, at internationale organisationer kan intervenere på råvaremarkederne, og vi er et tilstrækkelig stort fællesskab til at kunne gøre det med held.

Endelig er der den økonomiske politik, og her har jeg måske nok min mest kritiske bemærkning. Regeringen har i redegørelsen fremlagt, hvad jeg vil kalde for en europæisk marts pakke, som er af stort set samme kvalitet som den, der i øjeblikket præger folketingets arbejde herhjemme. Jeg synes, at de punkter, der er opført på sp. 7906-07 i ministerens redegørelse, er for indholdsløse. Det er indholdsløst set ud fra et dansk synspunkt at tale om, at vi skal stimulere offentlige investeringer især gennem en national indsats, når alle ved, at det danske folketing og selv den danske regering ikke er indstillet på at betræde den vej. Det er indholdsløst, at en dansk regering siger, at nu skal vi indgå politisk bindende aftaler om en afstemt reduktion af den samlede årlige arbejdstid, når man samtidig tilføjer, at det i øvrigt skal gennemføres i henhold til de nationale procedurer, for den nationale procedure i Danmark er, at det blander regeringen sig slet ikke i, det afgøres af arbejdsmarkedets parter. Det synes jeg er to punkter, som i virkeligheden ikke giver nogen form for løsning af de økonomiske og sociale problemer.

Til sidst kan man jo modsætningsvis spørge: hvad er det så, der er brug for? Her bevæger regeringen sig ind på nogle meget ge-

nerelle betragtninger, synes jeg nok, som i virkeligheden har en enorm rækkevidde, som det kan undre mig om socialdemokratiet helt har været opmærksom på. Man taler meget flot om, at man skal harmonisere rentepolitik og valutapolitik og stabilisere EMSen og samordne med USA. Jeg må sige til ministeren, at jeg ikke har noget imod den målsætning, tværtimod. Jeg mener, den er overordentlig ønskværdig. Men en fælles økonomisk politik, der skal leve op til det mål, forudsætter, at man er indstillet på at harmonisere sin finanspolitik, sin budgetpolitik, at man er indstillet på at opbygge fælles europæiske centralbankinstitutioner, at man er indstillet på fælles intervention på kapitalmarkederne, og at man på mange andre områder også er indstillet på at harmonisere, hvad der indtil i dag endnu ikke er harmoniseret. Jeg så gerne, at man gjorde det. Jeg vil bare understrege, at dette er et større projekt, end det umiddelbart lægges op her.

Til sidst det politiske samarbejde. Jeg er meget, meget glad for den positive tone, ministeren anslår. Jeg synes, det er det mest opmuntrende i hele redegørelsen, at den socialdemokratiske regering og socialdemokratiet så stærkt forpligter sig på det politiske samarbejde. Jeg kunne måske nok have ønsket en lidt anden balance. Jeg mener, at begivenhederne i Polen og Afghanistan nok vil øve større indflydelse på det europæiske politiske samarbejdes muligheder i det næste halve år, end det fremgår af redegørelsen. Men det kan vi måske vende tilbage til.

Holger K. Nielsen (SF):

Til efteråret er det jo 10 år siden, Danmark stemte sig ind i EF, og regeringen får således fornøjelsen af at kunne fejre jubilæet som formand for det fællesskab. Jeg håber, at man vil medgive mig, at fornøjelsen bliver en smule blandet, hvis ellers regeringen har en smule skam i livet, for vi kan se, at EF ikke har været det paradys, der blev spået fra tilhængerside før folkeafstemningen. Det er gået støt ned ad bakke siden, og selv om den økonomiske krise i første række naturligvis ikke skyldes EF, så er det dog karakteristisk, at EF ikke har været i stand til at vende udviklingen.

EF har ikke været den frelsende engel, tilhængerne forudsagde før folkeafstemningen. Ikke mindst landbruget og specielt de